

483

Besluit van 2 september 1992, houdende wijziging van het Besluit nadere regeling verlies van arbeidsuren (Stb. 1986, 687)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 10 juni 1992, Directoraat-Generaal Sociale Zekerheid, nr SZ/SV/W/92/2509;

Gelet op artikel 16, derde lid, van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93);

De Raad van State gehoord (advies van 11 augustus 1992, No. W12.92.0274);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 25 augustus 1992, Directoraat-Generaal Sociale Zekerheid, nr SZ/SV/W/92/3890;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Besluit nadere regeling verlies van arbeidsuren (Stb. 1986, 687), wordt gewijzigd als volgt:

Na artikel 5 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 5a

Voor de werknemer die, voorafgaande aan de dienstbetrekking waaruit hij arbeidsuren heeft verloren een arbeidsverhouding had, die op grond van artikel 7 van de Werkloosheidswet niet als dienstbetrekking wordt beschouwd, wordt als periode voor de berekening van het aantal gewerkte arbeidsuren in aanmerking genomen het aantal kalenderweken na eindiging van die arbeidsverhouding, met een maximum van 26 kalenderweken.

ARTIKEL II

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 2 september 1992

Beatrix

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
E. ter Veld

Uitgegeven de zeventiende september 1992

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Algemeen

Artikel 16 van de Werkloosheidswet (WW) bepaalt aan welke voorwaarden moet worden voldaan om als werkloos in de zin van die wet te worden beschouwd. Hiervoor zijn een aantal criteria gesteld, waarbij verlies van arbeidsuren uiteraard als eerste criterium geldt. Bij een verlies van 5 arbeidsuren per kalenderweek of de helft van het aantal arbeidsuren, kan als ook aan andere voorwaarden is voldaan, sprake zijn van werkloosheid. Voor de bepaling van het aantal arbeidsuren, dat de betrokkene had, voorafgaande aan het verlies bevat de wet een nauwkeurige regeling. Uitgegaan wordt van het gemiddeld aantal uren per week, waarin de betrokkene in de 26 weken voorafgaande aan het arbeidsurenverlies als werknemer heeft gewerkt.

Aangezien voor het recht op uitkering een vergelijkbare eis geldt, te weten de referte-eis van artikel 17, leidt deze berekening in het algemeen tot goede uitkomsten, mede doordat de wet erin voorziet, dat op grond van door de Sociale Verzekeringsraad (SVr) te stellen regels niet gewerkte uren met gewerkte uren kunnen worden gelijkgesteld (Besluit SVr van 18 december 1986, Stcrt. 248). Voorts zijn bij algemene maatregel van bestuur regels gesteld inzake opvolgende urenverliezen en het in aanmerking nemen van een kortere of langere berekeningsperiode voor bepaalde groepen werknemers.

Thans is echter gebleken, dat het wenselijk is deze algemene maatregel van bestuur, te weten het Besluit nadere regeling verlies van arbeidsuren (Besluit van 29 december 1986, Stb. 687) aan te passen.

Dit houdt verband met het feit dat aan de redactie van een bepaling, vervat in de tweede volzin van artikel 16, tweede lid, van de WW aanvankelijk een te ruime uitleg werd gegeven. Deze bepaling heeft betrekking op het in aanmerking nemen van uren, waarin niet-verzekeringplichtige arbeid is verricht. De Centrale Raad van Beroep heeft in zijn uitspraak van 23 oktober 1990, WW 1989/49 (RSV 1991, 102), te kennen gegeven van oordeel te zijn, dat in die volzin is beoogd tot uiting te brengen dat (ingeval iemand minder dan 5 uur van zijn arbeid als werknemer heeft verloren) bij de bepaling of ten minste de helft van het aantal arbeidsuren is verloren, zowel het aantal arbeidsuren in aanmerking te nemen waarin de betrokkene als werknemer heeft gewerkt als het aantal uren waarin arbeid is verricht uit hoofde waarvan hij niet als werknemer wordt beschouwd. Een tot dusverre in de uitvoering gehanteerde veel ruimere uitleg, volgens welke deze bepaling ook zou moeten worden toegepast voor de vaststelling van het aantal verloren arbeidsuren, wordt door de Raad verworpen, waarbij hij – m.i. terecht – stelt, dat slechts een verlies van arbeidsuren als werknemer tot werkloosheid in de zin van de WW kan leiden. Dit zijn immers de uren, waarover de werknemer verzekerd is. Recente uitspraken van de Centrale Raad van Beroep, die evenals de bovenvermelde uitspraak, betrekking hebben op het werkloosheidsbegrip, zoals dat sedert 1987 in de WW is geformuleerd, hebben de SVr aanleiding gegeven aan mij een spontaan advies uit te brengen, waarin wordt voorgesteld in verband met deze uitspraken de wet en enkele uitvoeringsmaatregelen op een aantal punten te wijzigen. In dit advies dd. 31 oktober 1990, kenmerk 823908/919703, stelt de SVr ook voor de tekst van artikel 16, tweede lid, tweede volzin, te verduidelijken. Inmiddels heb ik besloten in hoofdlijnen aan dit advies gevolg te geven door indiening van een nota van wijziging op het bij de Tweede Kamer aanhangige wetsvoorstel, houdende nadere wijziging van de Werkloosheidswet (Wijziging enkele bepalingen inzake het recht op uitkering, Kamerstukken 21 608).

In verband met de aanvankelijk te ruime interpretatie van artikel 16,

tweede lid, tweede volzin, signaleert de SVr in zijn advies een probleem. Dit doet zich voor bij de berekening van het gemiddeld aantal arbeidsuren van de werknemer, die in een deel van de periode van 26 weken, voorafgaande aan het intreden van zijn arbeidsurenverlies uit een verzekerde dienstbetrekking, in overheidsdienst werkzaam was. Uit hoofde van die overheidsdienstbetrekking was hij voor de WW niet verzekerd. Voor de referte-eis van de WW en voor de berekening van het arbeidsverleden worden op grond van de artikelen 12 en 21 van de Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid (Stb. 1987, 94) deze perioden in overheidsdienst met een WW-dienstbetrekking gelijkgesteld. De bepaling van artikel 16, tweede lid, tweede volzin, laat naar de huidige interpretatie echter niet toe, dat de arbeidsuren in overheidsdienst worden betrokken bij de vaststelling van de werkloosheidsomvang, die zoals bovenvermeld wordt berekend op basis van het aantal gewerkte uren in de 26 weken aan de werkloosheid voorafgaande.

In zijn advies acht de SVr dit een ongewenste ontwikkeling, waarvoor naar zijn mening een bevredigende regeling getroffen dient te worden. De SVr is van oordeel dat wijziging van het eerdergenoemde Besluit nadere regeling verlies van arbeidsuren in een dergelijke regeling kan voorzien, omdat dit besluit de mogelijkheid heeft om voor bepaalde groepen werknemers ter bepaling van het aantal arbeidsuren een kortere of langere berekeningsperiode in aanmerking te nemen. Ik kan mij met het standpunt van de SVr verenigen. Ik heb dan ook besloten de totstandkoming van een wijziging van het genoemde besluit in de door de SVr gewenste zin te bewerkstelligen, volgens welke bij de periode waarover het gemiddeld aantal arbeidsuren wordt berekend, de voorafgaande periode in overheidsdienst buiten beschouwing wordt gelaten.

Dit besluit ontmoet uit hoofde van de aanwijzing inzake de terughoudendheid met regelgeving geen bezwaren. Verder heeft dit besluit geen specifieke gevolgen voor de positie van vrouwen en ontmoet uit dien hoofde evenmin bezwaren.

Macro zijn de financiële effecten van de aanpassing van dit besluit ten opzichte van de situatie van voor de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep nihil. In de oude situatie werd ingeval iemand voordat hij bij een bedrijf ging werken bij de overheid werkzaam was, het gemiddelde aantal arbeidsuren van beide werkkringen berekend. In de nieuwe situatie wordt het gemiddeld aantal arbeidsuren uitsluitend berekend over de periode waarin hij werkzaam was in het bedrijfsleven. Bij een hoger aantal arbeidsuren in het bedrijf dan bij de overheid zal dit een verbetering betekenen ten opzichte van de oude situatie, bij een lager aantal arbeidsuren is daarentegen sprake van een verslechtering. Aangenomen mag worden dat per saldo de WW-lasten gelijk zullen blijven.

Wel kan in een gering aantal gevallen ten opzichte van de uit de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep voortvloeiende situatie de aanpassing van het besluit tot een hogere uitkering leiden. Dit komt omdat deze uitspraak ertoe leidt dat het gemiddeld aantal arbeidsuren dat in een bedrijf is gewerkt gedurende een periode van minder dan 26 weken, moet worden uitgesmeerd over een periode van 26 weken. Door de aanpassing van het besluit wordt deze ongewenste situatie voorkomen.

Artikelgewijs

Het nieuwe artikel 5a beperkt de periode van 26 weken, die in het algemeen geldt voor de berekening van het gemiddeld aantal arbeidsuren, voor de werknemer die in die weken nog in overheidsdienst werkzaam was maar later als WW-verzekerde is gaan werken en daarna werkloos is geworden. Zoals reeds hierboven is vermeld wordt voor deze

categorie personen in aanmerking genomen de periode na het ontslag uit overheidsdienst.

Met betrekking tot de inwerkingtreding zij nog opgemerkt dat ter voorkoming van nadelige gevolgen voor de betrokkenen een zo spoedig mogelijke inwerkingtreding van deze maatregel wenselijk is.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
E. ter Veld.